

Sygn. I C 180/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Minga-Głuszczyk
Protokolant:	Justyna Przełomieć

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2019 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa K. R.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Oddała powództwo;

II. Kosztami procesu obciąża w całości powoda K. R., pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 180/18

UZASADNIENIE

Powód K. R. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. (dalej również jako (...), „(...) S.A.”) kwoty 7.758 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 marca 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskutek wypadku, jakiemu uległ w dniu 31 sierpnia 2015 r.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. domagając się oddalenia powództwa w całości, wskazał, iż wysokość dochodzonego zadośćuczynienia jest wygórowana i nie odpowiada krzywdzie doznanej przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 31 sierpnia 2015 r. Odnosząc się natomiast do żądanego przez stronę powodową zwrotu poniesionych kosztów leczenia, pozwany wskazał, iż powód nie wykazał zasadności ich poniesienia w związku z doznanymi obrażeniami, bowiem z przedstawionych faktur i rachunków nie wynika, czy poniesiono je w bezpośrednim następstwie dolegliwości związanych z wypadkiem, czy być może w wyniku samoistnych zmian chorobowych, niepozostających w związku ze zdarzeniem z dnia 31 sierpnia 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2015 r. doszło do wypadku komunikacyjnego. Prowadzony przez R. S. pojazd marki A. (...) najechał na auto O. (...), którym poruszał się powód. Pojazd sprawcy posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

/bezsporne/

W wyniku przedmiotowego wypadku u K. R. doszło do zwicnięcia, skręcenia i naderwania stawów, i więzadeł na poziomie szyi. Powodowi zalecono stosowanie leków przeciwbólowych, prowadzenie oszczędzającego trybu życia, a także kontrolę w (...) w przypadku nieustępowania dolegliwości.

K. R. został również skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne tj. masaż ręczny, ultradźwięki i krioterapię.

/dowód: karta informacyjna – k. 12, historia zdrowia i choroby – k. 14; skierowanie na rehabilitację - k. 15/

W dniu 14 października 2015 r. powód przeszedł operację leczenia entezopatii nadkłykcia bocznego prawej kości ramiennej. Problemy z łokciem towarzyszą powodowi od około 10 lat.

/dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 17; przesłuchanie powoda K. R. – protokół elektroniczny – k. 104/

Uraz kręgosłupa szyjnego spowodował bóle kręgosłupa szyjnego, które trwały do połowy stycznia 2016 r., a następnie ustąpiły. Powód był na zwolnieniu lekarskim ok. 4,5 miesiąca, po czym wrócił do pracy na dotychczasowe stanowisko.

Dolegliwości bólowe w zakresie kręgosłupa szyjnego ustąpiły po zastosowanym leczeniu i rehabilitacji. Uszczerbek w tym zakresie jest krótkotrwały i nie podlega ocenie procentowej.

W wykonanym badaniu (...) kręgosłupa szyjnego nie stwierdzono żadnych istotnych strukturalnych zmian, które można byłoby wiązać z przebyłym urazem i ewentualnie jako uszczerbek na zdrowiu.

Przebyty uraz kręgosłupa szyjnego wymagał stosowania kołnierza szyjnego przez okres kilku tygodni, jednakże nie stanowiło to o znaczącym ograniczeniu codziennego funkcjonowania. Dolegliwości od strony kręgosłupa szyjnego i kończyny górnej prawej były podstawą łącznie do orzeczenia czasowej niezdolności do pracy w okresie 4,5 miesiąca od wypadku.

Leczenie objawów od strony urazu kręgosłupa szyjnego zostało zakończone, powód wrócił do pracy po 4,5 miesiąca od wypadku, nie miał żadnego leczenia w tym zakresie.

Powód odczuwał dolegliwości bólowe o umiarkowanym natężeniu stopniowo ustępujące do stycznia 2016 r. Rokowania co do urazu kręgosłupa szyjnego są dobre, dolegliwości związane z urazem ustąpiły, w wykonanym badaniu (...) nie stwierdzono zmian pourazowych, które mogłyby mieć jakiegokolwiek następstwa zdrowotne w przyszłości.

/dowód: opinia biegłego neurologa – k. 120 -123/

Na skutek wypadku z dnia 31 sierpnia 2015 r. powód doznał rozstroju zdrowia w obszarze psychicznym. U powoda doszło do wystąpienia ostrej reakcji na stres. Z czasem objawy te uległy wyciszeniu i obecnie nie upośledzają funkcjonowania psychicznego K. R.. U powoda nie doszło do trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Występujące w przeszłości objawy psychopatologiczne zostały zasymilowane, obecnie nie występują i nie mają wpływu na życie powoda, a jedynie zostały włączone w zasób jego doświadczeń. Obecnie powód nie wymaga leczenia psychiatrycznego.

/dowód: opinia biegłej psychiatry – k. 125-129/

Wskutek zdarzenia z dnia 31 sierpnia 2015 r. w zakresie narządu ruchu powód doznał skręcenia kręgosłupa z mechanizmu smągnięcia biczem. Doszło do lekkich obrażeń tkanek miękkich, nie notowano po wypadku ostrych urazowych objawów neurologicznych, więzadłowych, kostnych czy uszkodzeń kręgosłupa.

Obrażenia kręgosłupa szyjnego nie spowodowały długotrwałego upośledzenia czynności organizmu, nie notowano ograniczeń ruchomości, uszkodzenia mięśni. Nie stwierdzono odchyień od stanu prawidłowego. W badaniach

obrazowych nie uwidoczniły się zmiany pourazowe. Zgłaszane przez powoda dolegliwości bólowe nie znajdują źródła w następstwach obrażeń narządu ruchu. U powoda nie doszło do powstania trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zwykle obrażenia jakich doznał powód powodują bóle i dyskomfort przez okres do 6-8 tygodni od wypadku. Do 10 września 2015 r. powód nosił kołnierz ortopedyczny, który mógł powodować bardziej nasilony dyskomfort i niewygodę. Brak jest w dokumentacji danych o zwolnieniach lekarskich wystawianych z powodu następstw wypadku, powód mógł być niezdolny do pracy przez okres ok. 4 tygodni.

Po wypadku powoda zaopatrzone na oddziale (...), rozpoznano skręcenie kręgosłupa szyjnego bez objawów neurologicznych i zaburzeń ruchomości. Wykonane badanie RTG nie wykazało zmian pourazowych. Do 10 września 2015 r. stosowano kołnierz ortopedyczny, zaś od 17 listopada 2015 r. do 30 listopada 2015 r. powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych.

7 września 2015 r. wykonano badanie USG prawego łokcia, w którym opisano niewielkie zmiany zwyrodnieniowe nadkłykcia bocznego kości ramiennej, cechy łokcia tenisisty i uszkodzenia więzadła pobocznego promieniowego.

W zakresie kręgosłupa szyjnego nie notowano w przedmiotowym badaniu odchyłeń od stanu prawidłowego. Badania obrazowe nie wykazały zmian pourazowych. Leczenie zakończono 12 stycznia 2016 r. Powód konsultowany był w poradni neurologicznej, gdzie nie stwierdzono uszkodzeń korzeniowych.

Zwykle ból w takich przypadkach utrzymuje się od 4 do 6 tygodni od wypadku, stopniowo zmniejszając się. Obrażenia narządu ruchu doznane w wypadku uległy całkowitemu wygojeniu. W przyszłości nie rokuje się ujawnienia innych następstw wypadku.

Z dokumentacji i przeprowadzonego badania nie wynika, by doszło w trakcie wypadku do obrażeń stawu łokciowego. W chwili wypadku powód cierpiał wiele lat na schorzenie prawego łokcia, entenzopatię nadkłykcia bocznego kości ramiennej. Nie opisywano obrażeń łokcia w dokumentacji (...), w badaniu USG nie uwidoczniły się zmiany pourazowe, stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe nadkłykcia bocznego kości ramiennej i uszkodzenia więzadła pobocznego promieniowego. Są to cechy łokcia tenisisty. Na kłykciu bocznym sąsiadują m.in. przyczepy mięśni prostowników promieniowych nadgarstka i więzadła pobocznego promieniowego, które w przebiegu entenzopatii ulegają zmianom i uszkodzeniu. W przeprowadzonym badaniu nie stwierdzono dysfunkcji stawu łokciowego, objawów uszkodzenia więzadła pobocznego w postaci niestabilności stawu.

Zespół rowka nerwu łokciowego oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie są następstwem wypadku.

/dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 146-148/

Wypadek nie mógł spowodować pogłębienia się i powstania schorzenia łokcia. Z dokumentacji i przeprowadzonego badania nie wynika, by doszło w trakcie wypadku do obrażeń stawu łokciowego. Po wypadku nie mogły nasilić się dolegliwości bólowe prawego łokcia oraz dyskomfort podczas ruchów prawą ręką mające związek z wypadkiem. Wypadek nie wpłynął również na konieczność przeprowadzenia zabiegu entenzopatii. W wyniku wypadku nie doszło do uszkodzenia więzadła pobocznego promieniowego. Powód mógł być niezdolny do pracy z powodu obrażeń narządu ruchu przez okres około 4 tygodni.

/dowód: opinia uzupełniająca biegłego ortopedy – k. 185-186/

Z dokumentacji i przeprowadzonego badania nie wynika, by w czasie wypadku doszło do przeciążenia mikrourazów, zaburzeń ukrwienia przyczepów ścięgien. Małe urazy i mikrourazy muszą się powtarzać wielokrotnie, przewlekłe, by doprowadzić do łokcia tenisisty. Wykluczone jest, by powód doznał urazu łokcia w czasie wypadku.

/dowód: opinia uzupełniająca biegłego ortopedy – k. 200/

Po wypadku powód bał się zmienić pracę, jego wydajność znacznie spadła, a wypadek negatywnie wpłynął na jego plany dotyczące założenia rodziny.

/dowód: zeznania powoda K. R. – protokół elektroniczny – k. 104/

Pismem z dnia 1 lutego 2016 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, jednocześnie zwracając się o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 30.000 zł oraz zwrot poniesionych kosztów leczenia w kwocie 1.567,98 zł.

W ramach likwidacji szkody powód wypłacił na rzecz powoda łącznie kwotę 1.074,98 zł.

Pomimo reklamacji strony powodowej, pozwany nie zmienił stanowiska w sprawie, odmawiając tym samym wypłaty dalszego odszkodowania.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd oparł swe ustalenia o dokumenty złożone do akt sprawy w tym dokumentację medyczną i zeznania przesłuchanego w sprawie powoda K. R.. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym Sąd również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały opinie biegłych sądowych R. P. z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, J. K. z zakresu neurologii oraz I. Ś. z zakresu psychiatrii, którzy ocenili skutki zdarzenia z dnia 31 sierpnia 2015 r. dla zdrowia powoda. W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu odpowiednio chirurgii urazowej i ortopedii, neurologii i psychiatrii w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizowali stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiały potrzebne do wydania opinii sporządzili opinię uwzględniającą wszystkie aspekty sprawy. Strona powodowa dwukrotnie kwestionowała opinie sporządzone przez biegłego R. P., co wywołało konieczność wydania opinii uzupełniających, w których biegły szczegółowo i przekonująco ustosunkował się do zarzutów strony, argumentując tym samym zaprezentowane stanowisko.

W ocenie Sądu opinie wydane przez biegłych są jasne, pełne, przekonujące i wewnętrznie niesprzeczne.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd uznał, iż powództwo wniesione w przedmiotowej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. Ciepla [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest, bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183).

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Celem ustalenia rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P., z zakresu psychiatrii I. Ś. oraz z zakresu neurologii J. K..

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie. Stosownie zatem do treści przedmiotowych przepisów, ciężar dowodu spoczywał w toku procesu na powodzie.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie dało podstaw do uwzględnienia powództwa chociażby w części.

Bezspornym jest fakt, iż powód w dniu 31 sierpnia 2015 r. uległ wypadkowi, w związku z którym doznał urazu kręgosłupa szyjnego, jednak w ocenie Sądu wypłacona powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwota

zadośćuczynienia jest odpowiednia, zaś orzeczenie dalszej sumy z tego tytułu doprowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda względem pozwanego.

Podkreślenia wymaga, iż powód nie doznał uszczerbku na zdrowiu w związku z przedmiotowym wypadkiem, jego leczenie zostało zakończone, zaś rokowania na przyszłość są pomyślne. Zauważyć należy, iż – jak wskazał biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii – powód nie doznał w wyniku wypadku urazu łokcia, wobec czego wszelkie zarzuty strony powodowej w tym zakresie są niecelowe. Uwypuklić należy, iż – jak sam przyznał powód w trakcie składania zeznań – problemy z łokciem towarzyszą mu od około 10 lat. Brak jest zatem podstaw – mając na uwadze zarówno oświadczenie powoda, jak i opinie biegłego ortopedy – do obarczania pozwanego odpowiedzialnością za dysfunkcje towarzyszące K. R. w tym zakresie.

Zauważyć również należy, iż biegli z zakresu neurologii i psychiatrii również nie orzekli uszczerbku na zdrowiu powoda. Jak wskazała biegła I. Ś., pomimo występujących w przeszłości objawów psychopatologicznych, objawy te zostały zasymilowane i obecnie nie występują, zaś pozwany nie wymaga leczenia psychiatrycznego.

Wbrew stanowisku strony powodowej, Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających uwzględnienie powództwa. Wszelkie przeprowadzone dowody potwierdziły, iż w chwili obecnej powód nie odczuwa już żadnych przykrych dolegliwości w związku ze zdarzeniem z dnia 31 sierpnia 2015 r., zaś towarzyszące powodowi dysfunkcje w zakresie prawego łokcia nie mają związku z wypadkiem jakiemu uległ.

W związku z ustalonym stanem faktycznym, jak również argumentacją wyrażoną w powyższej części niniejszego uzasadnienia, brak było również podstaw do zasądzenia na rzecz powoda zwrotu kosztów leczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sad na mocy art. 6 k.c. a contrario oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach przeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając powoda za stronę przegrywającą postępowanie w całości. Na mocy art. 108 k.p.c. szczegółowe wyliczenie powyższych kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu.

SSR Urszula Minga – Głuszczyk

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...)
3. (...)
4. (...)